

בניין המיפלגה הליברלית שבכיר מלכי ישראל. על האירגון והסדר במקום פיקחו בעל משרד האבטחה. בני טל ואנשו. באחד החדרים ישב הברוקר מוריץ.

הסורי על אשף בטריפולי שימש נגרם.

באין לה נכסים אידאולוגיים, נותר לרק"ח לסמוך רק על המנגנון המשווים והמאומן שלה. בשעות הצהריים עדיין אייפאשר היה לדעת אם די בו כדי לשמור על השילטון בעיר.

„לתופיק זיאר ולאמיל חיכני יש הרבה מה להפסיד היום“, אמרו במטה הבחירות של התנועה המתקדמת. „במשך כל מערכת הבחירות לא באו מאיר וילנר ותופיק טובי אפילו פעם אחת לעיר, כדי לעזור לסניף במקום. ראשי המיפלגה כועסים על העסקנים המקומיים, על ההישגים הדלים בבחירות לכנסת, ביוני 1981.“

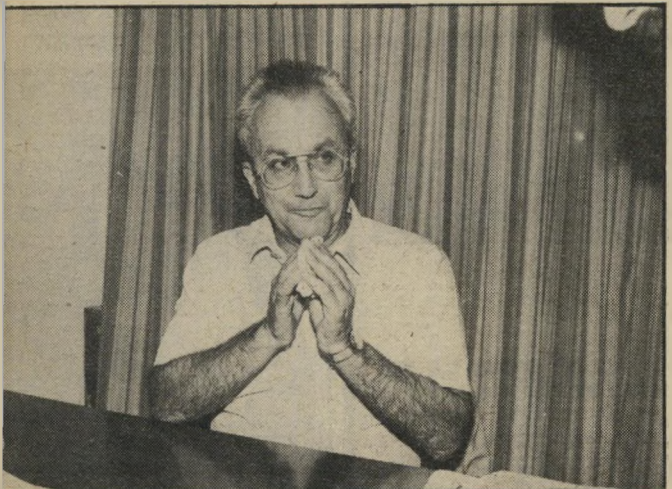
בבחירות לכנסת, מסתבר, ערכו זיאר וחיכני כמה אסיפות עם מרשי מות, שרוב המשתתפים בהן הובאו בהסעות מיוחדות מכפרי הסביבה. הנואמים המרכזיים באסיפות אלה

במטה שררה שלוהו כמעט מוחלטת. לא היה מתח.

גיבשטיין נמורה הקומה קיבל בהפ" תעה גמורה את התוצאות. ניצח, לעומת זאת, קיבל את המידע הראשון על הניצחון כטיבעיות. הוא ייחס זאת לעבודת-שטח מקיפה, לעזרה מאסיבית של פעילים ולהתרחקות הציבור מראש העירייה שהמאיים עצמו על תומכיו.

נצרה המנגנון יענה על הכל

לראשי העירייה היוצא, הח"כ הקומוניסטי תופיק זיאר, היה זה מיבחן חמור. לראשונה בתולדות נצרה

בן-מאיר, מועמד המערך לראשות עיריית תל-אביב, מסנה את אפו בחדרו שבמטה המיפלגה, בשעת לילה מוקדמת. בן-מאיר בא למטה סמוך לשעה עשר בלילה, התראיין לעיתונות ולרדיו ומיהר לאולפן הטלוויזיה, כדי להתמודד עם יריבו בכותרת לילה.

וילנר וטובי, הוטעו לחשוב שהקהל הוא מבני נצרה. אך כשנפתחו הקליפות, התברר כי רק"ח איברה מכונה, והתמיכה ההמונית הנלהבת היתה מבויימת.

הפעם החליטו ראשי רק"ח למנוע מעצמם השפלה דומה, וגם היתרו במנהיגי הסניף המקומי, כי תוצאות הבחירות ישיעו על מעמדם בתוך ההירארכיה של המיפלגה.

בשעות הערב נשמו במטה רק"ח לרווחה. כשהחליל להסתמן הנצחון, אמר אוהד צעיר: „שוב מתברר שלא חשוב מה נואמים לפני הבחירות, אלא איך עוברים הפעילים ביום הבחירות.“ המנגנון, כידוע, יענה על הכל.

מועמד זכה בצילום טלוויזיוני של הצבעות.

מסיקה עצמו כמעט שלא הגיע למטה שלו. הוא הסתובב בכל העיר במכונית אדומה מצוידת במכשירי טלפון, למרות שהוא מותקן לכיסא גלגלים, הוא עבר כל היום בין קלפי לקלפי. „אנו מאמינים שיהיה סיבוב שני כאן“, אמר אחד מפעילי מסיקה, „ובסיבוב השני בין מסיקה וקינמון — אנחנו ניצח.“

בעיר רווחת הכרות של המועמדים השונים כמעט שנעלם הליכוד. המטה שלהם ליום הבחירות התרכז במלון ויה מריס. את יצחק ולקר, מועמד הליכוד שהתחייב „לנקות את העיר“, אם ייבחר, לא ניתן היה למצוא. „הוא מסתובב בין הקלפיות“, אמר עוזרו, יוסף עזרו, „שלא זומן היה עוזרו של מסיקה. גם בערב לא נמצא ולקר.“ הוא עושה סיבוב אחוזן בעיר“, אמר עורך-הדין פנחס אביב, שישב במטה במלון. אנשי הליכוד החליטו שאת התוצאות הם ישמעו באולמי מוניטין במרכז העיר. המטה המקורי שלהם, כמעט מול מטהו של מסיקה, היה עוזב לחלוטין. רק לישכת מודיעין לבוחרים פעלה שם.

ראשון לציון ניצח גבה קומה של תיקוה

במטהו של ראש עיריית ראשון לציון המנוצה, חנניה גיבשטיין, שררה אוירת אדישות כמעט בכל שעות היום. „אף, אחד לא מצביע, רק פעילים מביאים קרובי-מישפחה לקלפי“, הסביר צ'ארלי, ממוסד צ'ארלי בעיר, מפעילי רשימתו העצמאית של גיבשטיין.

הכל היו עסוקים בחיסול הפיתות ופחיות המשקה שהובאו למקום בשעת-צהריים. גיבשטיין עצמו לא הופיע בבית מכבו, שם נמצא מטהו. הוא עסק, כמו שאר המועמדים בארץ, ברילוג בין הקלפיות.

ההפתעה של העיר שייכת איש גבוה, משכמו ומעלה — תרתי משמע. תת-אלוף (מיל) מאיר ניצח, מועמד המערך, נכנס לקלחת-הבחירות לפני חודשים אחדים וצבר תמיכה מיום ליום.

במטה של ניצח חששו שהפיצול בעיר יפגע בו. במקום הובא יושב-ראש הנהלת ההתאחדות לכדורגל, חיים הכרפלה, כדי לפקח מקרוב על המערכת. פה ושם רווח על מכות בקלפיות בודדות. המועמד עצמו, שכבר לא היה אלמוני, המשיך להסתובב בעיר וקפץ למטה שלו מדי שעה.

המטה שרר סדר כמעט צבאי. סדרנים מנעו גישה לחדרים האחוריים, שם ישב הצוות המוביל של לנדאו. כראש הצוות, ישב משה צה, איש מחנהו של יצחק רבין וזוקא, ממיפלגת העבודה, שהיה צמוד למסוף מחשב. צה הוא חברו האישי של לנדאו.

מטה לנדאו השתמש במיכשור אלקטרוני, כדי לברוק מי מתומכיו הליכוד עדיין לא הצביע בקלפיות. צלחות שעליהן אגרו"ס שמנים חולקו לפעילים באולם. צעירים הלכושים בחולצות טי נושאות סיסמות של הליכוד ישבו בשעות הצהריים מחוץ למטה, כמעט כאפס מעשה. במקום הגיע ח"כ חרות מיכאל קליינר. „אחרי שראיתי איך הם מאורגנים, אין לי ספק שלנדאו ניצח.“

פרצופו של יושב-ראש הנהלת השקס נתלה על כבל לאורך שני בתים ברחוב וייצמן מעל למטה.

פעילות רבה היתה גם במטה נבו, ברחוב החלוץ. כרזות, דגלים, לוחות ידכון, פעילים, מכוניות, טלפונים והרבה חששו להורחות, אך דיבריהם הנוכחים חששו להורחות, אך דיבריהם היו בוטים. „אם הוא ניצח, לנדאו, אני עוזבת את הרצליה“, אמרה פעילה צעירה. „לא הייתי מעורבת בפוליטיקה עד ששמעתי מיהו לנדאו ומיהו העבר שלו.“

לפנות ערב היו הכל במחנהו של לנדאו בטוחים שהניצחון בידיהם. „סוף-סוף ניצחנו את תושבי הווילות“, אמר רודי, פעיל צעיר שהיה מתוח כולו. „לא ישנתי מאז אתמול בלילה. כל הלילה עברנו, שאלי לנדאו יזכה.“ למח בלילה הוא סירב להסביר. ככל שהתקרב השעון לשעת-הצחוק, גברה החרדה במטה של נבו. „האם אנחנו נכנסים לעירן של חיסולי חשבונות?“ שאל פעיל הרורה-צעיר, שקיפל את הכרזות ועל המדעות עמרו בעיניו.

בתיים המטאטא שלא ינקו את העיר

אילו נקבעו התוצאות בבחירות על-ידי הכרזות התלויות בחזיתות הבתים, אין כל ספק שהמצב במירון היה רודי מסיקה. פניו המחייכים עיטרו כמעט כל בית בעיר הצפופה.

המטות של המערך ושל התנועה למען בתיים בראשות מסיקה שכנו זה לצד זה, במרחק כמה מטר. אצל מסיקה ישבה אשתו, ציפי, מאחורי שולחן ארוך, וברקה כל היום אם כל הפעילים נמצאים כשטח ואם הם זיזרו את התומכים לצאת לקלפיות.

אהוד קינמון, מועמד המערך, נראה שמח וטוב לב. „אני מאוד אופטימי. אנו מאורגנים היטב.“ במטה שלו אין פעילי לים רבים. כולם בשטח, מתרוצצים בין הקלפיות. הוא עצמו יצא להצביע עם בתו בשעת צהריים, ושם מייד למטה. הטלוויזיה השתלטה על העיר. צוות השבוע — יומן אירועים עקב אחרי המועמדים לצורך כתבת דיוקן. כל

„צ'יץ“) להט כננין המיפלגה הליכודית כרוחב אכזבנירול, התערורו לחיים. הכניסה לא הותרה לעיתונאים ומזמנים, אלא אם הצטיירו באישורי-כניסה מאריה קרמר, סגן-ראש העירייה מטעם חרות. לקרמר עצמו אייפאשר היה להגיע, כי הוא היה בתוך החדר השמור, שאלי אייפאשר היה להיכנס ללא אישור.

להט עצמו לא היה במטה. הוא שהה בגן אורנים בגני-התערוכה, ומשם ערך גיחות לרחבי העיר. עיתונאים שעברו ממטרו למטה של מועמד המערך, רב בן-מאיר, כננין מיפלגת העבודה שכרוחב בלינסון, התמרמרו: בעוד ראשי-העירייה הוכה הגיש להם יין, אצל בן-מאיר קשה היה אפילו לקבל כוסית. הובר צבי („צניקה“) אידלמן רק לחפש שתייה וסנרוויצים. „לא אכלתי כבר 12 שעות“, אמר.

בן-מאיר לא ישן ערב יום הבחירות. אחרי ניצחון הפועל תל-אביב על מכבי כדרוסל ביום השני בלילה, הוא הוזמן לנשף ניצחון ספונטני בהמיטבח. „קיוונו שזה סימן לניצחון בעיר“, אמר אחד מפעילי העבודה הצעירים. כל היום הסתובב בן-מאיר בין הקלפיות, ורק ב-7 בערב יצא לביתו, לנוח למשך שעתים בלבד. באותה השעה הוא עדיין קיווה שתתחולל הפתעה גדולה. בשני המטות עקבו בדריכות אחרי

היכוכים בין שני הצדדים. הגיעו הודעות על מכות כרמת-אביב ובנונה צה"ל. בשכונה הרומית גבר המתח בשעות הערב, כאשר שר-האוצר, יגאל כהן-אורג, הובא על-ידי אנשי הליכוד כדי לפייס את התושבים הכועסים על צ'יץ.“

במטה של אייבי נתן, ברחוב בן יהודה, נמצאו קומץ פעילים. אייבי לא היה במקום. הם לא התכוננו לפתיחת הקלפיות, כדי לדעת מה יהיו התוצאות. הם התכוננו למסיבה שאייבי הבטיח לפעילים ולמזמנים במלון בעיר. אייבי קיים את הבטחתו, ולא עקב בדריכות אחרי התוצאות הראשוניות.

הרצליה צלבניקוס ושמעת צבאי

השקט שאיפין את רחובות הרצליה בשעות הבוקר והצהריים של יום הבחירות לא איפין את מה שהתחולל בעיר. לוחות-המודעות הר שחתו. כרזות של מועמד הליכוד, אלי לנדאו, ומועמד המערך, יוסף נבו, התנגלו על האדמה. מישוה דאג בשיטתיות לחבל בהן.

במטה המערך דיברו הכל על צלבניקוס שצויירו באישון-לילה על חוץ-הים, ולצידן שמו של נבו. הראמה שליוותה את המאבק בין השניים, האלימות, המאבקים המישפטיים והאימים התסיסו את המטות, והמתח היה רב.

המטה של לנדאו שכן ברחוב וייצמן בעיר. הוא לא היה במטה בשעות היום, אלא הסתובב בעיר, כמו יריבו. בתוך

גיבשטיין כרות בחירות של ראש עיריית ראשון-לציון המנוצה, חנניה גיבשטיין, מודבקת על קיר מטהו בחדר צר. לצד אולם ההתעמלות בבית-מכבי בעיר. תומכיו, שנואשו כנראה מגיוס מצביעים חדשים, הסתובבו בחדר המטה והסתפקו באכילה ובשתייה.